

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk (sprawozdawca)

SSN Marek Motuk

w przedmiocie wniosku pełnomocnika **S. G.**

o wznowienie postępowania zakończonych postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 11 stycznia 2017 r., sygn. II AKz (...)

utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w R.

z dnia 1 grudnia 2016 r., sygn. II Ko (...)

przekazanego przez Sąd Apelacyjny w (...)

na mocy postanowienia z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. II AKo (...)

na podstawie art. 547 § 1 k.p.k. w zw. z art. 544 § 2 i § 3 k.p.k.

postanowił

wniosek pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w R. z dnia 19 lipca 1976 r., sygn. II K (...) S. G. został skazany za czyn z art. 275 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 59 § 1 k.k. z 1969 r. na karę 5 lat pozbawienia wolności. Ponadto Sąd Wojewódzki w R. orzekł pozbawienie S. G. praw publicznych na okres 7 lat, umieszczenie go w Ośrodku Przystosowania Społecznego, zasądził od S. G. na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża Oddział w R. kwotę 5.000 zł tytułem nawiazki, zaliczył na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie oraz orzekł w przedmiocie kosztów postępowania i kosztów obrony (*k. 4 akt o sygn. II Ko (...) „un”*).

W dniu 20 marca 2008 r. do Sądu Okręgowego w R. wpłynął osobisty wniosek S.G. o unieważnienie wyroku ówczesnego Sądu Wojewódzkiego w R., wydanego w dniu 19 lipca 1976 r. w sprawie o sygn. II K (...). (*k. 2-3 akt o sygn. II Ko (...) „un”*). Postanowieniem z dnia 21 maja 2008 r. Sąd Okręgowy w R. w sprawie o sygn. II Ko (...) „un” – na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 1820.) oddalił powyższy wniosek (*k. 18-20v. akt o sygn. II Ko [...] „un”*). Postanowienie to nie zostało zaskarżone i stało się prawomocne w dniu 13 czerwca 2008 r.

W dniu 10 sierpnia 2016 r. do Sądu Okręgowego w R. wpłynęło pismo S. G. zatytułowane „wniosek o uchylenie wyroku”, w którym jego autor zwrócił się o „wznowienie postępowania zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w R., zapadłym w sprawie S. G. sygn. akt II K (...), uchylenia powyżej wskazanego wyroku oraz uniewinnienia oskarżonego [S. G.] od popełnienia zarzuczonego mu czynu” (*k. 2-3 akt o sygn. II Ko (...)*). Z treści uzasadnienia przedmiotowego wniosku wynika jednak, że intencją jego autora nie było zainicjowanie postępowania wznowieniowego, a postępowania o unieważnienie orzeczenia Sądu Wojewódzkiego w R. w sprawie o sygn. II K (...).

Postanowieniem z dnia 3 października 2016 r., sygn. II Ko (...), Sąd Okręgowy w R. – na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. w zw. z art. 544 § 1 k.p.k. stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę przedstawił Sądowi Apelacyjnemu w (...) (*k. 19, 19v. akt o sygn. II Ko (...)*) który to sąd nie przyjął argumentacji Sądu Okręgowego w R., wydając w dniu 26 października 2016 r., sygn. II AKo (...) postanowienie o uznaniu się za niewłaściwy do rozpoznania sprawy i przekazał ją do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w R. (*k. 26, 26v. akt o sygn. II Ko (...)*). Postanowieniem Sądu Okręgowego w R. z dnia 1 grudnia 2016 r., sygn. II Ko (...) postępowanie z wniosku S. G. o unieważnienie wyroku Sadu Wojewódzkiego w R. z dnia 19 lipca 1976 r., sygn. II K (...), zostało umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. (*k. 36, 36v. akt o sygn. II Ko (...)*). Postanowieniem z dnia 11 stycznia 2017 r., sygn. II AKz (...) Sąd Apelacyjny w (...) utrzymał w mocy zaskarżone przez S. G. postanowienie Sądu Okręgowego w R. z dnia 1 grudnia 2016 r. (*k. 50-51 akt o sygn. II Ko (...)*).

W dniu 9 września 2020 r. do Sądu Apelacyjnego w (...) wpłynął kolejny wniosek, sporządzony jednak przez pełnomocnika S. G., zatytułowany: „wniosek o wznowienie na korzyść prawomocnie zakończanego postępowania toczącego się przed Sądem Okręgowym w R., sygn. akt II Ko (...) „un” (*k. 2-8 akt o sygn. II AKo (...)*). W pkt. 1 *petitum*

wniosku jego autor wskazał, że wnosi o „wznowienie na korzyść [S. G.], (...) postępowania toczącego się przed Sądem Okręgowym w R., II Wydziałem Karnym, sygn. akt II Ko (...) „un”, zakończonego wydaniem prawomocnego postanowienia w dniu 21 maja 2008 roku, utrzymanego w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 stycznia 2017 roku, sygn. akt II AKz (...) (...)”, zaś w pkt. 2 *petitum* wniosku jego autor domaga się „uchylenia w trybie art. 547 § 2 k.p.k. w całości postanowienia wskazanego w pkt 1 niniejszego wniosku [postanowienia Sądu Okręgowego w R. z dnia 21 maja 2008 r., sygn. II Ko (...) „un”] oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w R., celem stwierdzenia nieważności wyroku Sądu Wojewódzkiego w R., wydanego w dniu 19 lipca 1976 roku, sygn. akt II K (...) (...)”.

Sąd Apelacyjny w (...) w dniu 27 stycznia 2021 r. (w postępowaniu o sygn. II AKo (...)) wydał dwa postanowienia. W pierwszym z nich postanowił oddalić wniosek w przedmiocie wznowienia postępowania o unieważnienie wyroku Sądu Wojewódzkiego w R. zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w R. z dnia 21 maja 2008 r., w sprawie II Ko (...) „un” (*k. 142-144 akt o sygn. II AKo (...)*). W drugim z nich Sąd Apelacyjny w (...) stwierdził swoją niewłaściwość i wniosek pełnomocnika S. G. o wznowienie postępowania zakończonego wydaniem przez Sąd Apelacyjny w (...) postanowienia w sprawie II AKz (...) w dniu 11 stycznia 2017 r. i na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. w zw. z art. 544 § 2 k.p.k. przekazał sprawę do rozpoznania jako właściwemu Sądowi Najwyższemu (*k. 140 akt o sygn. II AKo (...)*).

Prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o pozostawienie bez rozpoznania wniosku pełnomocnika S. G. o wznowienie postępowania zakończonego wydaniem przez Sąd Apelacyjny w (...) postanowienia w sprawie II AKz (...) w dniu 11 stycznia 2017 r. z powodu jego niedopuszczalności z mocy prawa (*k. 16-17 akt o sygn. III Ko (...)*).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Nie ulega wątpliwości, że postanowienie o przekazaniu sprawy do rozpoznania innemu sądowi w trybie przepisu art. 35 § 1 k.p.k. nie ma charakteru wiążącego sąd, któremu sprawa została przekazana. Sąd ten może bowiem — po przeprowadzeniu analizy przekazywanej sprawy — dojść do wniosku, że ocena sądu przekazującego sprawę do rozpoznania innemu sądowi odnośnie tego, który sąd jest właściwy (miejscowo czy rzeczowo) do rozpoznania sprawy została oparta na wadliwych przesłankach i jest nieprawidłowa. To samo należy powiedzieć o problematyce charakteru sprawy przekazywanej sądowi w trybie przepisu art. 35 § 1 k.p.k. Sąd ten powinien dokonać

wnikliwej analizie przekazywanej mu sprawy i może dojść do innych wniosków co do znaczenia prawnego skargi przekazanej temu sądowi do rozpoznania. Właśnie to drugie zagadnienie ma charakter kluczowy dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Zasadniczym bowiem problemem wyłaniającym się na tle niniejszej sprawy jest pytanie o to, czy w istocie pełnomocnik S. G. w piśmie zatytułowanym *Wniosek o wznowienie na korzyść prawomocnie zakończonego postępowania toczącego się przed Sądem Okręgowym w R., sygn. akt II KO (...) „UN”* sformułował — jak chce tego sąd przekazujący sprawę, Sąd Apelacyjny w (...) w postanowieniu z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. II AKo (...) — wniosek o wznowienie postępowania zakończony wydaniem postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 stycznia 2017 r. (sygn. II AKz (...)). Gdyby tak w istocie było, to Sąd Najwyższy winien się ustosunkować merytorycznie do kwestii żądania wznowienia postępowania zakończony wydaniem postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 stycznia 2017 r. i rozstrzygnąć co do zasadności żądania wznowienia postępowania, w przeciwnym wypadku (tj. w razie uznania, że pełnomocnik S.G. nie domaga się wznowienia postępowania zakończony orzeczeniem Sąd Apelacyjny w (...)) należałoby „wniosek” ten pozostawić bez rozpoznania.

Wszystko wskazuje na to, że Sąd Apelacyjny w (...) — wydając postanowienie z dnia 27 stycznia 2021 r. o przekazaniu sprawy do rozpoznania Sądowi Najwyższemu — podszedł zdecydowanie zbyt scholastycznie (a nawet w pewnym sensie mechanicznie) do treści pisma procesowego pełnomocnika skazanego S. G. z dnia 21 lipca 2021 r. i pojawiającego się w tym piśmie w zasadzie w jednym tylko miejscu sformułowania nawiązującego do innego postępowania zakończony postanowieniem z dnia 11 stycznia 2017 r. wydanym przez Sąd Apelacyjny w (...) (sygn. II AKz (...)). Wzmianka ta ma całkowicie przypadkowy charakter i, jak się zdaje, stanowi rezultat mylnego uznania przez autorkę wniosku o wznowienie postępowania, że rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego w (...) zostało wydane na skutek przeprowadzenia kontroli zażaleniowej postanowienia Sądu Okręgowego w R. z dnia 21 maja 2008 r. W efekcie Sąd Apelacyjny w (...) w postanowieniu z dnia 27 stycznia 2021 r. przyjął (już w tym miejscu godzi się powiedzieć, że błędnie), że poza wnioskiem o wznowienie postępowania zakończony wydaniem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w R. z dnia 21 maja 2008 r. pismo pełnomocnika wnioskodawcy S.G. artykułuje żądanie wznowienia postępowania zakończony postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 stycznia 2017 r. Trudno powiedzieć, jakie względy spowodowały, że Sąd Apelacyjny w (...) uznał, że wniosek z dnia 21 lipca 2020 r. (*k. 4 i n. akt*) zawiera w sobie (czy też stanowi) wniosek o

wznowienie postępowania o sygnaturze II AKz (...), zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 stycznia 2017 r. Kwestia ta nie została szerzej omówiona w krótkim, półstronicowym uzasadnieniu postanowienia z dnia 27 stycznia 2021 r. O potraktowaniu pisma pełnomocnika skazanego S. G. z dnia 21 lipca 2020 r. jako wniosku o wznowienie postępowania zakończonego wydaniem orzeczenia przez Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie II AKz (...) i przekazaniu sprawy do rozpoznania Sądowi Najwyższemu jako sądowi właściwemu zadecydowało zapewne tylko, że w jednym zdaniu pomieszczonym w tym piśmie (a konkretnie w *petitum* tego pisma) autorka wniosku o wznowienie postępowania zamieściła sformułowanie wskazujące na to, że domaga się ona wznowienia cyt. „postępowania toczącego się przed Sądem Okręgowym w R., II Wydziałem Karnym, sygn. akt II Ko (...) ‘un’, zakończonego wydaniem prawomocnego postanowienia z dnia 21 maja 2008 roku, utrzymanego w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 stycznia 2017 roku, sygn. akt II AKz (...)”. Bazowanie na tym jednym fragmencie zdania zwartego w obszernym, bo liczącym trzynaście stron piśmie procesowym pomija jednak całkowicie kontekst procesowy, w którym się ono pojawiło (już zresztą lektura tego zdania wskazuje na wyraźny dysonans tkwiący w żądaniu wznowienia jednego postępowania, gdy tymczasem orzeczenia wskazane w tym zdaniu zostały wydane w dwóch różnych postępowaniach).

Przeprowadzenie dokładnej analizy całego wniosku pełnomocnika wnioskodawcy S. G. o wznowienie postępowania z dnia 21 lipca 2020 r. nie upoważnia jednak do potraktowania tego pisma jako wniosku o wznowienie postępowania zakończonego wydaniem postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 stycznia 2017 r., sygn. II AKz (...). Jak wiadomo, o znaczeniu czynności procesowej decyduje jej treść — art. 118 § 1 k.p.k. (oceniana przez organ procesowy w sposób wszechstronny), nie zaś — jej nazwa bądź tylko pewne sformułowania zawarte w piśmie procesowym, wyraźnie oderwane od całego tenoru danego oświadczenia woli i umieszczone w nim na skutek ewidentnej pomyłki.

Niewątpliwie doniosłe znaczenie dla oceny rzeczywistego znaczenia czynności procesowej — szczególnie czynności procesowej mającej formę pisemną — ma jej nazwa (oznaczenie). To prawda, że ustawa postępowania karnego wśród elementów składowych pisma procesowego nie wymienia jego nazwy czy oznaczenia (por. art. 119 § 1 k.p.k.). Zgodnie jednak z zakorzenioną od dawna praktyką centralne dla toku postępowania czynności procesowe, dla których ustawa zastrzega formę pisemną, są opatrywane

oznaczeniem (nazwą) przedsiębranej czynności procesowej. Nie inaczej jest w przypadku nadzwyczajnego środka zaskarżenia w postaci wniosku o wznowienie postępowania. W przypadku tej czynności procesowej praktyka (por. w tym zakresie np. wzory wniosków o wznowienie postępowania prezentowane w niektórych opracowaniach metodologicznych — P. Hofmański, St. Zabłocki, *Wzory pism procesowych w sprawach karnych*, Warszawa 2000, s. 622, 625, 628 i 633) idzie w kierunku nie tylko oznaczenia samej czynności procesowej („wniosek o wznowienie postępowania”), ale wskazania tego, jakiego postępowania dotyczy żądanie wznowienia. Oznaczenie czynności procesowej (jej nazwa) nie ma li tylko użytecznego charakteru, tj. jej znaczenie nie sprowadza się wyłącznie do tego, że pozwala ona organowi procesowemu (czy innym uczestnikom postępowania) na szybkie zorientowanie się co do istoty przedsiębranej przez danego aktora procesowego czynności procesowej, bez potrzeby głębszego zapoznawania się z jego treścią. Oznaczenie czynności procesowej spełnia także zupełnie fundamentalną rolę procesową w tym sensie, że to właśnie przez określone nazwanie (oznaczenie) czynności procesowej jej autor nadaje jej określony charakter. Nazwa czynności procesowej w sposób zasadniczy precyzuje charakter oświadczenia woli z jakim występuje podmiot. W tym sensie pozostałe elementy czynności procesowej mają istotne, ale jednak tylko posiłkowe znaczenie dla określenia jej znaczenia. Usiłując więc zdekodować rzeczywiste znaczenie wniosku o wznowienie postępowania, złożonego przez pełnomocnika S. G., wolno się oprzeć przede wszystkim na oznaczeniu tej czynności przez jej autora.

Jeśli chodzi o nazwę (oznaczenie) środka prawnego wniesionego w sprawie, to w sposób nie pozostawiający żadnych wątpliwości wskazuje on na to, że intencją pełnomocnika skazanego S. G. nie było wznowienie postępowania zakończonych postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 stycznia 2017 r. Środek ten został przecież oznaczony przez jego autorkę jako *Wniosek o wznowienie na korzyść prawomocnie zakończonego postępowania toczącego się przed Sądem Okręgowym w R., sygn. akt II KO (...) „UN”*.

Nie można jednak tracić z pola widzenia tego, że dla oceny znaczenia przedsięwziętej w sprawie czynności procesowej nazwa (jej oznaczenie) nie ma waloru przesądzającego. Zgodnie ze wskazówką interpretacyjną zawartą w § 2 art. 118 k.p.k., niewłaściwe oznaczenie czynności procesowej, a zwłaszcza środka zaskarżenia, nie pozbawia czynności znaczenia prawnego. O ile z reguły chodzi tu o wadliwy wybór r o d z a j o w e g o oznaczenia czynności procesowej (jak mówi ustawa: „zwłaszcza środka zaskarżenia”), tj. o błędne nazwanie apelacji zażaleniem (czy *vice versa*), o tyle nie

ma przeszkód, by wskazówkę interpretacyjną zawartą w przepisie art. 118 § 2 k.p.k. zastosować również do nazwy czynności procesowej w tym szczególnym układzie procesowym, w którym już w samej nazwie pisma procesowego — tak jak to właśnie jest w niniejszej sprawie — precyzuje się to, jakie postępowanie zostało objęte żądaniem wznowienia przez autora wniosku. Takie oznaczenie czynności procesowej nie może przecież prowadzić do ignorowania tego, co wynika z pozostałych elementów pisma procesowego, które mogą ewentualnie prowadzić do konkluzji odmiennych niżli te, które mogłyby wynikać z samej nazwy pisma procesowe, tj. wniosku, że intencją autora wniosku o wznowienie postępowania było wznowienie i n n e g o postępowania niż wskazane w intytulacji pisma procesowego. Analiza wniosku pełnomocnika S. G. przekonuje jednak, że o z n a c z e n i e tego wniosku w zakresie, w którym artykułuje się żądanie wznowienia postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Okręgowego w R. z dnia 21 maja 2008 r. w pełni harmonizuje zarówno z treścią uzasadnienia tego wniosku.

Już sama lektura zdania, w którym autorka wniosku o wznowienie postępowania zawarła odniesienie do postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 stycznia 2017 r. nasuwa zasadnicze wątpliwości co do tego, czy wolą autorki wniosku mogło być rzeczywiście wznowienie postępowania zakończonego orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 stycznia 2017 r. o sygnaturze akt II AKz (...). Jest wszak sprawą całkowicie oczywistą, że postanowienie Sądu Okręgowego w R. z 21 maja 2008 r., (II Wydział Karny), sygn. II Ko (...) „un” nie mogło zostać „utrzymane w mocy” postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 stycznia 2017 r. Wskazuje na to już choćby sama rozbieżność czasowa pomiędzy wydaniem obu tych postanowień (2008, 2017). Lektura akt sprawy II Ko (...) „un” rozwiewa jednak jakiegokolwiek wątpliwości, które mogłyby powstać w tym zakresie: postanowienie Sądu Okręgowego w R. z dnia 21 maja 2008 r. uprawomocniło się bez zaskarżenia. Zatem postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) z 11 stycznia 2017 r. nie mogło „utrzymać w mocy” tego postanowienia.

Ewentualne zastrzeżenia co do charakteru wniosku o wznowienie postępowania z dnia 21 lipca 2020 r. usuwa jednak lektura uzasadnienia tego pisma procesowego. Przywołane w nim argumenty wskazują bowiem jednoznacznie na to, że autorce chodzi wyłącznie o wznowienie postępowania zakończonego w 2008 r. wydaniem postanowienia przez Sąd Okręgowy w R. w sprawie o sygn. II Ko (...) „un”, a nie postępowania toczącego się na przełomie lat 2016 i 2017, zainicjowanego ponownym wnioskiem S.G. o unieważnienie wyroku Sądu Wojewódzkiego w R. z dnia 19 lipca 1976 r., sygn. II K (...).

Nie tylko chodzi o to, że w uzasadnieniu tego wniosku brak jest jakichkolwiek argumentów mających świadczyć o tym, że istnieją ustawowe podstawy do wznowienia postępowania (postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) z 11 stycznia 2017 r.), którym umorzone zostało postępowanie zainicjowane przez wniosek o stwierdzenie nieważności Sądu Wojewódzkiego w R. z dnia 19 lipca 1976 r. w związku ze stwierdzeniem zmaterializowania się przesłanki *rei iudicatae*. Autorka wniosku o wznowienie postępowania w sposób nie budzący żadnych wątpliwości w uzasadnieniu nawiązuje bowiem do mankamentów postępowania przez Sądem Okręgowym w R. w 2008 r. (por. s. 9-10 uzasadnienia wniosku o wznowienie postępowania), zaś na s. 3 uzasadnienia wprost pisze, że „zdaniem wnioskodawcy nowe fakty i dowody stanowią okoliczność uzasadniającą konieczność wznowienia postępowania toczącego się w tym przedmiocie przed Sądem Okręgowym w R., II Wydziałem Karnym, sygn. akt II Ko (...) ‘un’ ” (*podkr. SN*). Przywołanie więc w treści *petitum* wniosku o wznowienie postępowania i wzruszenia postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 stycznia 2017 r. (a także w końcowym akapicie uzasadnienia tego wniosku, stanowiącym tylko dosłowne powielenie żądania oznaczonego jako pkt 1 *petitum*) stanowiło zatem wynik błędnego uznania przez autorkę wniosku o wznowienie postępowania, że postępowanie, w którym zostało wydane prawomocne postanowienie Sądu Okręgowego w R. z dnia 21 maja 2008 r., zostało zakończone wydaniem orzeczenia przez Sąd Apelacyjny w (...) (postanowienie z dnia 11 stycznia 2017 r.) o utrzymaniu w mocy postanowienia Sądu Okręgowego w R., sygn. II Ko (...) „un”.

Sumując: treść pisma procesowego pełnomocnika skazanego S. G. adw. A. B. z dnia 21 lipca 2020 r., w tym także jego oznaczenie (*Wniosek o wznowienie na korzyść prawomocnie zakończonego postępowania toczącego się przed Sądem Okręgowym w R., sygn. akt II KO (...) „UN”*) nie pozwala na uznanie, iżby czynność tę można było uznać za wniosek wznowienia postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 stycznia 2017 r. W piśmie tym został zawarty w y ł ą c z n i e wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem Sądu Okręgowego w R. z dnia 21 maja 2008 r. II Ko (...) „un”, a wniosek ten został rozstrzygnięty postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 stycznia 2021 r., sygn. II AKo (...) (oddalenie wniosku). Wniosek o wznowienie postępowania zakończonego wydaniem postanowienia Sądu Okręgowego w R. z dnia 21 maja 2008 r., sygn. akt II KO (...) „un” (stanowiący istotę czynności procesowej wyartykułowanej w piśmie procesowym z 21 lipca

2020 r.) został rozstrzygnięty postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) (sygn. II AKo (...)). W pozostałym zakresie w piśmie tym brak jest jakiegokolwiek innego substratu procesowego, w szczególności zaś wniosku o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 stycznia 2017 r. W efekcie musiało to skutkować pozostawieniem wniosku pełnomocnika wnioskodawcy S.G. o wznowienie postępowania przekazanego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) 27 stycznia 2021 r. wydanym na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. bez rozpoznania.